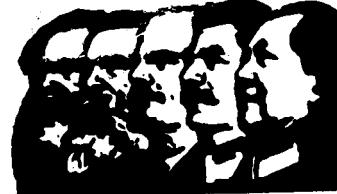

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 31 ΜΑΡΤΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 349 ΔΡΧ. 200

Ψηφοδέλτιο δημοκρατικής αντίστασης στο φαιοκόκκινο καθεστώς

ΨΗΦΙΣΤΕ ΟΑΚΚΕ

Είναι η πρώτη φορά που η ΟΑΚΚΕ κατεβαίνει σε βουλευτικές εκλογές μόνη της και στις 56 εκλογικές περιφέρειες της χώρας. Αυτή η επιτυχία είναι αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης και πεισματάρικης πολιτικής πάλης όλων των μεσών και στελεχών της ΟΑΚΚΕ. Για χρόνια ολόκληρα πάλεψαν και μπόρεσαν όχι μόνο να υπερασπίσουν το μαρξισμό απλά κυρίως κατάφεραν να σταθούν όρθια απέναντι στη πλειάπα του σοσιαλφασισμού και να εκπροσωπίσουν επάξια ολόκληρο τον πολιτικό δημοκρατισμό σε αυτή τη χώρα. Είναι αυτή η πάλη ενάντια στο ρεύμα, στο συντριπτικό ρεύμα, που ήδη έχει αρχίσει να δίνει τους καρπούς της.

Έτσι, ο διεθνιστής δημοκράτης Δ. Λιθόζόν, συμμετέχει για δεύτερη φορά μετά τις εκλογές του '99 στο ψηφοδέλτιο της ΟΑΚΚΕ και σαν υποψήφιος της στην Α' Αθήνας. Δείγμα του ότι οι πιο πρωτοπόροι εκπρόσωποι της επαναστατικής διανόησης αρχίζουν πια να στέκονται αποφασιστικά δίπλα μας. Είναι η απήχηση της μαζικής συνδικαλιστικής δουλειάς στην επισκευαστική Ζώνη με τον ΕΡΓΑΣ και η υπεράσπιση

των εργατικών συμφερόντων γενικά στην πόλη του Πειραιά, όπως έγινε στα Λιπάσματα ενάντια στη συμμορία των κατεδαφιστών Σημίτη-Λαλιώτη. Γι' αυτό το λόγο αρκετοί εργάτες μπήκαν στο ψηφοδέλτιο μας. Γιατί είδαν στην ΟΑΚΚΕ ένα αλλητινό τίμιο και δημοκρατικό κόμμα που μπορούν να εμπιστευθούν, να αγαπήσουν και να βοηθήσουν.

Παρ' όλα αυτά χρειαζόμασταν ακόμα ε-

φτά υποψήφιους για να πετύχουμε το πανελλαδικό κατέβασμα και να εξασφαλίσουμε το πεντάλεπτο της τηλεόρασης. Κάναμε λοιπόν έκκληση στο Ουράνιο Τόξο, το οποίο ανταποκρίθηκε και εφτά μέλη του κατέβηκαν στο ψηφοδέλτιο σε περιοχές όπου δεν μπορούσε να γίνει σύγχυση για κοινό εκλογικό κατέβασμα.

Αυτές οι κινήσεις φανερώνουν ένα πράγμα: ότι η επαναστατική διανόηση, οι εθνικές μειονότητες και η εργατική τάξη δεν θα μείνουν αδιάφορες απέναντι στην επέλαση των φαιοκόκκινων. Αυτή η τάξη δεν έχει πει ακόμα την τελευταία της λέξη. Το κόμμα της δεν βρίσκεται πολύ μακριά όπως και το δημοκρατικό μέτωπο ενάντια στο σοσιαλφασισμό. Ήδη οι φαιοκόκκινοι άθελα τους δίνουν μια απίστευτη ώθηση σ' αυτή την υπόθεση.

Με αυτό το πνεύμα αισιοδοξίας η οργάνωση έδωσε τη μάχη για τη συγκρότηση

του ψηφοδέλτιου, για το τύπωμα, τη συσκευασία και την αποστολή των ψηφοδελτίων. Μέσα σε αυτή την εκλογική μάχη και μετά το ξέβρασμα του Κ. Λιακόπουλου, η οργάνωση βγήκε δυναμωμένη πολιτικά και οργανωτικά.

Οι φίλοι της ΟΑΚΚΕ, οι επιρροές της, τα μέλη της, όλοι όσοι θέλουν να δυναμώσει το δημοκρατικό μέτωπο και η ΟΑΚΚΕ πρέπει να παλέψουν όσο μπορούν για να ψηφίστει περισσότερο.

Δεν φοβόμαστε τους λίγους ψήφιους. Σήμερα πάνω από όλα μετράει να υπάρχει ένα στρατόπεδο, ακόμα και το πιο μικρό, αποφασισμένο να υποστηρίξει τη δημοκρατική γραμμή απέναντι σε συντριπτικά υπέρτερες δυνάμεις.

Όμως χρειαζόμαστε μέσα σε αυτά τα συνέχεια στη σελ. 2

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΥΣ

Αν υπάρχει σήμερα ένα αληθινό πολιτικό αίνιγμα που τους συνειδητούς αριστερούς είναι η στρατηγική σύμπτωση θέσεων ανάμεσα σε αυτό που λέμε γενικά κομμουνιστική και επαναστατική αριστερά και σ' αυτό που ονομάζουμε κλασική σοβινιστική και φασιστική ακροδεξιά.

Δεν υπάρχει τα τελευταία χρόνια “αντιμπεριαλιστικό” ή “ταξικό” κίνημα όπου να μην συμπαρατάσσονται αγκαλιασμένα στον ένα ή τον άλλο βαθμό, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τα δύο αυτά φαινομενικά αλληλοαποκλειόμενα άκρα. Είτε πρόκειται για τους πολέμους στην πρώην Γιουγκοσλαβία, είτε γι' αυτούς στην Τσετσενία, είτε για τον Οτσαλάν, είτε για τα Ίμια, είτε για τους Θεσσαλούς αγρότες, είτε για τους καθηγητές, παντού στους δρόμους, στον Τύπο και στην TV, φανερώνεται η πιο συνεπής πολιτική ταύτιση αυτών των ρευμάτων πάνω στην ίδια κοινή κεντρική συνθηματολογία ενάντια στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ, ενάντια στην παγκοσμιοπόληση, το νεοφιλελευθερισμό και τα μονοπάλια, ενώ στις πιο ριζοσπαστικές τους εκδοχές και οι δύο αυτοί “αντίθετοι” πόλοι ενώνονται τελικά στον αντικαπιταλισμό.

Από λογική άποψη αύτη η ταύτιση δεν μπορεί παρά να οφείλεται σε ένα από τα δύο:

Είτε οι σημερινοί ακροδεξιοί έγιναν κόκκινοι, είτε αυτού του είδους οι κόκκινοι είναι στην πραγματικότητα ακροδεξιοί.

Ισχύει το δεύτερο, όπως άλλωστε γίνεται κάθε φορά που

μια καινούργια μορφή, εδώ το κόκκινο του νέου απελευθερωμένου κόσμου, χάρη στη γοητεία που ασκεί στις μάζες γίνεται το περίβλημα της πιο παλιάς αντίδρασης. Η φύση του φαιοκόκκινου μετώπου είναι το φαιό περιεχόμενο και η κόκκινη μορφή.

Το φαινόμενο δεν είναι ελληνικό, είναι παγκόσμιο και οφείλεται σε δύο αλλεπάλληλες διαδικασίες οπισθοδρόμησης. Πρόκειται κατ αρχήν για την ήττα των πιο γιγαντιαίων σοσιαλιστικών επαναστάσεων αυτού του αιώνα, εκείνων της Κίνας και της Ρωσίας, και ύστερα για τη μετατροπή και των δύο αυτών χωρών, ιδιαίτερα της Ρωσίας, σε ιμπεριαλιστικές δυνάμεις φασιστικού μιλιταριστικού τύπου. Σε αυτές τις χώρες, πριν από κάθε άλλη, η παλιά αυτοκρατορική αντίδραση έχει ενσωματωθεί στην ηγεμονική “κόκκινη” νομενικατόρια. Σαν τέτοιες έχουν γίνει και οι δύο αυτές χώρες το δίδυμο κέντρο της παγκόσμιας φαιοκόκκινης αντίδρασης. Γι' αυτό και οι εξής “παραξενίες” της διεθνούς συνθηματολογίας των φαιοκόκκινων σε κάθε χώρα.

Ο αντιμπεριαλισμός τους είναι φτυστός ο αντιαγγλισμός του χιτλερικού άξονα στον Β' παγκόσμιο πόλεμο. Κι εκεί οι νέες και ανερχόμενες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Γερμανία, Ιαπωνία), που μόνο με τη στρατιωτική βία μπορούσαν να εκτοπίσουν τους ισχυρότερους στο καθαυτό οικονομικό επίπεδο ανταγωνιστές τους (Αγγλία, Γαλλία, ΗΠΑ), χρησιμοποιούσαν αντιμπεριαλιστική γλώσσα.

Τέτοιος είναι και ο αντιευρωπαϊσμός των φαιοκόκκινων.

Ο Μάο Τσε Τούνγκ ήδη από το 1970 είχε εντοπίσει ότι ο κύριος στρατηγικός στόχος του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού είναι η στρατιωτική κατοχή του πάμπλουτου αλλά μισοάπολου γίγαντα που λέγεται Ενωμένη Ευρώπη.

Η φαιοκόκκινη δημαργωγία ενάντια στην Ενωμένη Ευρώπη βρίσκει το άλλοθι της στον μονοπολιακό αστικό χαρακτήρα αυτών των χωρών. Όμως σήμερα που η σοσιαλιστική επανάσταση δεν είναι στην ημερήσια διάταξη το δίλημμα δεν είναι “μονοπολιακή ή σοσιαλιστική Ευρώπη”, αλλά “ενωμένη Ευρώπη των ειρηνόφιλων αστικών κρατών, ή διασπασμένη Ευρώπη των σοβινιστικών κρατών και των στρατιωτικών αξόνων”. Στην Ελλάδα και παντού στην Ευρώπη η άρνηση της Ένωσης γίνεται από την πλευρά

συνέχεια στη σελ. 2

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΥΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

του ελεεινότερου σοβινισμού και αντιβαίνει εξόφθαλμα στην μαρξιστική λενινιστική συμβούλη, οι διεθνιστές να υπερασπίζουν πάντα τη συμμετοχή της χώρας τους σε ευρύτερες διεθνικές ενώσεις που πραγματοποιούνται δίχως βία ακόμα και από αστικές κυβερνήσεις.

Τέτοιας τέλος αντιμαρξιστικής φύσης είναι και ο φαιοκόκκινος αντικαπιταλισμός. Στη χώρα μας π.χ. αυτός ενώνει τρία αντιδραστικά ρεύματα: Το πρώτο ρεύμα είναι ο αντικαπιταλισμός της μικρής και μεσαίας καπιταλιστικής παραγωγής που επιτίθεται στη σύγχρονη παραγωγική συγκέντρωση του κεφαλαίου (κινήματα αγροτών, "οικολογικά" κινήματα κατά της βιομηχανίας). Το δεύτερο ρεύμα είναι ο αντικαπιταλισμός της κρατικής γραφειοκρατίας που χρησιμοποιεί το σύγχρονο κρατικό μηχανισμό σαν ένα είδος φέουδου (κινήματα των δημοσιούπαλληλικών συντεχνιών). Το τρίτο ρεύμα είναι ο αντικαπιταλισμός εκείνου του ειδους της οικονομικής ολιγαρχίας που επιτίθεται

στον ελεύθερο καπιταλιστικό ανταγωνισμό από τα δεξιά, δηλαδή από την άποψη της δικιάς της οικονομικής και πολιτικής ιδιοποίησης του κράτους. Αυτός είναι ο αντικαπιταλισμός των προμηθευτών και των ευνοούμενων κρατικών εργολάρων.

Όλα αυτά τα πολιτικοϊδεολογικά ρεύματα μπαίνουν τελικά σήμερα κάτω από την καθοδήγηση των ρωσόφιλων. Ειδικά σήμερα κάθε μέτωπο ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό σημαίνει ταύτιση με τους πολεμικούς ανατολικούς φασισμούς. Ποτέ οι κομιουνιστές δεν προσδιόρισαν σαν κύριους εχθρούς τους φιλελευθερους όσο ανέβαιναν στον ορίζοντα οι φασίστες.

Αν η τοποθέτηση απέναντι στο φαιοκόκκινο είναι παντού ένα καίριο ιδεολογικό-πολιτικό ζήτημα για την αριστερά, στην Ελλάδα είναι ένα ζήτημα ζώης και θανάτου για την πολιτική δημοκρατία. Αυτό οφείλεται στο ότι η Ελλάδα είναι η πιο ρωσόφιλη από όλες τις βαλκανικές χώρες καθώς πίσω από την ευρωπαϊκή πρόσωψη της αστικής της τάξης, κρύβονται οι πιο επιδέξιοι χειριστές της στρατηγι-

κής σύμπλευσης με το Κρεμλίνο. Οδηγός αυτής της κίνησης μέσα στην αστική τάξη είναι η τρίαδα Σημίτη - Λαλιώτη - Γ. Παπανδρέου, ενώ συμμέτοχος της κίνησης είναι και η κλίκα Κ. Καραμανλή στη Ν.Δ.

Αυτοί παριστάνουν τους ευρωπαίους εκσυγχρονιστές, αλλά οδηγούν τα κόμματά τους και την Ελλάδα στην στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου". Αυτό φαίνεται στον αριστοτεχνικό τρόπο με τον οποίο εγκατέστησαν τους S-300 στην Κρήτη, στην εκτροφή και διευκόλυνση της διεύσδυσης παντού του απεσταλμένου του Κρεμλίνου Κόκκαλη, στην μεθοδική εκκαθάριση ή το αδυνάτισμα όλων των υπουργών που κατά καιρούς αντιστάθηκαν στους φαιοκόκκινους (Τζουμάκας, Ρωμαίος, Παπαδόπουλος, Πάγκαλος, Αρσένης, Γιαννόπουλος), στην κάλυψη του Χαϊντερ, στην κάλυψη της σφαγής των Βόσνιων και των Τσετσένων και πάνω απ' όλα, στην γοργή κατεδάφιση της μεγάλης βιομηχανίας που είναι ο πιο "υλικός" και ζωντανός παράγοντας όχι μόνο της σύνδεσης της χώρας με την Ευρώπη αλλά και βαθύτερα με την αληθινή κοινωνική επανάσταση.

Η αποκάλυψη της σύνθετης πολιτικής των φαιοκόκκινων, είτε αυτοί εμφανίζονται ανοικτά (ΚΚΕ, ΔΗΚΚΙ), είτε καλυμένα (ΣΥΝ, Σημίτης, Καραμανλής), δεν μπορεί παρά να πέφτει κύρια στους ώμους των αληθινών κόκκινων. Η ΟΑΚΚΕ έχει αναλάβει το μερίδιο ευθύνης που της αναλογεί.

ΨΗΦΙΣΤΕ ΟΑΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 1

πλαίσια τους πιο πολλούς δυνατούς ψήφους, την πιο ισχυρή δυνατή πολιτική εκδήλωση αυτού του μικρού στρατοπέδου. Γεγονός που θα δώσει θάρρος και ώθηση σε πολύ κόσμο, σε πολύ ευρύτερες δυνάμεις.

Η μεγαλύτερη ψήφιση της ΟΑΚΚΕ χρειάζεται καλύτερη οργανωτική δουλειά και κυρίως πολιτική δουλειά. Ιδιαίτερα θα πρέπει να αποκαλύψουμε και να συντρίψουμε την πιο πρωθυμένη μορφή που παίρνει σήμερα η επίθεση του κύριου εχθρού, την ρωσόφιλη κλίκα Σημίτη - Λαλιώτη - Γ. Παπανδρέου που εμφανίζεται με ευρωπαϊκό προσωπείο. Αν ο ΣΥΝ μέχρι τώρα δέσμευε κάποιους δημοκράτες με την ευρωπαϊκή μορφή του έχει χρεοκοπήσει πια σε μεγάλο βαθμό σαν ευρωπαϊκό κόμμα.

Το κόμμα-παγίδα σήμερα για τους δημοκράτες είναι το σημιτικό ΠΑΣΟΚ. Ο Σημίτης παριστάνει το φίλο της Ευρώπης και της ειρήνης. Στην πραγματικότητα μάζι με το Λαλιώτη και τον Γ. Παπανδρέου κάνουν τη ρώσικη πολιτική σε όλα τα ζητήματα με εισοδισμό στη Δύση. Είναι η κυβέρνηση Σημίτη που απέσπασε τις ευχαριστίες του ναζιστή Χαϊντερ για τη φιλική της στάση απέναντι του. Είναι ο Σημίτης που τήρησε μια ευλαβική σιωπή για τους ρώσους Χίτλερ που σφάζουν την Τσετσενία και είναι ο ίδιος που προώθησε, με πεντακομματική συμφωνία, τον εθνικοσοσιαλιστή Θεοδώρακη για το Νόμπελ Ειρήνης. Αυτός ο τελευταίος, υπερασπιστής των σέρβων εθνοεκκαθαριστών στο Κόσσοβο, που μιλά για το "εκτυφλωτικό φίος της ελληνικότητας", παριστάνει τώρα το φίλο της ειρήνης και δί-

νει συναυλίες με τον τούρκο Λιβανελί. Αυτή τη μεταμφίεση έχουν κάνει όλοι οι διαπρεπείς τουρκοφάγοι οι οποίοι γνωρίζουν καλά ότι ο Σημίτης έφτιαξε μια "ειρήνη" για να φέρει τους S-300 στην Κρήτη και τη θέλει μόνο εφόσον η Τουρκία μπει στο αντιδυτικό μέτωπο. Αυτή η τακτική έχει μπερδέψει την τούρκικη αστική τάξη και έτσι, ο Γ. Παπανδρέου απέσπασε από τον Τζεμ τη συμφωνία του για την επιστροφή των μαρμάρων του Παρθενώνα. Αυτή η αντιδυτική εκστρατεία γίνεται στο όνομα της "πολιτιστικής ανωτερότητας του ελληνισμού" και προωθείται δραστήρια από το Σημίτη. Δεν ήταν άλλος από τον Γ. Παπανδρέου που στα μέσα Μάρτη προτού πάει στις Βρυξέλλες συναντήθηκε με τον Πούτιν και τον πατριάρχη Αλέξιο στη Μόσχα σφραγίζοντας έτσι επίσημα τους πολιτικούς δεσμούς με την "ορθοδοξία", δηλ. τη ρώσικη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου". Δεν είναι άλλοι από το δίδυμο Σημίτη-Λαλιώτη που κατεδαφίζουν συστηματικά τη βιομη-

χανία και παραδίνουν στον πράκτορα της Στάζι Κόκκαλη την ελληνική οικονομία.

Σ' αυτή την πολιτική συμφωνεί και ο ρωσόφιλος Καραμανλής που κάνει ότι μπορεί για να μη φέρει σε δύσκολη θέση το Σημίτη.

ΟΥΤΕ ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΨΗΦΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΕΙ ΣΤΟ ΣΗΜΙΤΙΚΟ ΠΑΣΟΚ, ούτε ένας ψήφος δεν πρέπει να πάει σε κανένα από τα άλλα πέντε κόμματα.

Απέναντι στο φαιοκόκκινο καθεστώς η μόνη συνεπής δημοκρατική δύναμη που μπορεί σήμερα να συγκροτήσει το δημοκρατικό μέτωπο είναι το μαχητικό πολιτικό απόσπασμα της εργατικής τάξης, η ΟΑΚΚΕ.

Αυτό αποδείχτηκε ξεκάθαρα όταν η μικρή τάση της αστικής τάξης, το κόμμα του Μάνου, που έκφραζε μια αντίσταση στους ρωσόφιλους περισσότερο στην οικονομία και καθόλου στην "εθνική πολιτική" έτρεξε

συνέχεια στη σελ. 7

Οι Συνδυασμοί της ΟΑΚΚΕ για τις εκλογές της 9 Απρίλη 2000 είναι οι εξής:

- Β' ΑΘΗΝΩΝ : Ζαφειρόπουλος Ηλίας του Γεωργίου 2. Α' ΑΘΗΝΩΝ : Λιθοξόου Δημήτρης του Ιωσήφ -Ιστορικός 3. ΑΙΤΩΛ/ΝΙΑΣ : Σπατούλας Δημήτρης του Χρήστου -Χειριστής Γερανών 4. ΑΤΤΙΚΗΣ : Πολυδεύκης Γιάννης του Μιχαήλ -Μεταλλεργάτης 5. ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ : Τασοπούλου Δημήτρα του Πέτρου -Σπουδάστρια
6. ΑΡΚΑΔΙΑΣ : Κουτρούλης Μανώλης του Γεωργίου -Μεταλλεργάτης 7. ΑΡΤΗΣ : Κάντζου Βαρσάμω του Κων/νου -Οικιακά 8. ΑΧΑΙΑΣ : Μήλτου Βασιλική του Στεφάνου -Ιδ. Υπάλληλος 9. ΒΟΙΩΤΙΑΣ : Αύφαντής Νίκος του Βασίλη -Εργάτης 10. ΓΡΕΒΕΝΩΝ : Αναστασιάδης Λάζαρος του Ιωάννη -Γεωργός 11. ΔΡΑΜΑΣ : Κελέσογλου Φικρέ του Αχμέτ -Οικιακά 12. ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ : Ιωαννίδης Γιάννης του Αλβέρτου -Ηλεκτρ/λητής 13. ΕΒΡΟΥ : Κατσιάπης Λάμπτης του Αναστασίου -Ιδ. 14. ΕΥΒΟΙΑΣ : Γιοβαννίδης Σεβαστή του Δημήτρη -Ιδ. 15. ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ : Πολυδεύκης Κώστας του Μιχαήλ -Εργάτης 16. ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Θεοδοσιάδης Στέφανος του Κων/νου -Ηλεκτρ/λητής 17. ΗΜΑΘΙΑΣ : Στεφοπούλου Αργυρώ του Δημήτρη -Ιδ. Υπάλληλος 18. ΗΛΕΙΑΣ : Σπατούλας Νίκος του Χρήστου -Χειριστής Γερανών 19. ΗΡΑΚΛΕΙΟ Παγωμένος Θεόδωρος του Μιχαήλ -Εργάτης 20. Α' ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ : Κωνσταντινούπολης Ελένη του Σωτηρίου -Ιδ. Υπάλληλος 21. Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ : Αδαμακοπούλου Ρούλα του Αγγελή -Ιδ. Υπάλληλος 22. ΘΕΣΠΙΩΝΤΙΑΣ : Γκιουλάκης Στέργιος του Κων/νου -Εργάτης 23. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Χρήστου Ευάγγελος του Σπυρίδωνα -Συνταξιούχος 24. ΚΑΒΑΛΑΣ : Ρουσσάκης Ηλίας του Μανώλη -Μεταλλεργάτης 25. ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ : Γιανκούλα Αρετή του Σταύρου -Οικιακά 26. ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ : Κυπραίου Γαλάτεια του Δημήτρη -Οικιακά 27. ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Δαλιέτου Θεοδώρα του Μιχαήλ -Ιδ. Υπάλληλος 28. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ : Σκυλογιάννης Αθανάσιος του Ιωάννη -

29. ΚΙΛ

ΝΑ ΔΙΔΑΧΤΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΕΛ ΕΓΙΔΟ

Πολιτικά δικαιώματα στους μετανάστες

Τον τελευταίο καιρό, μέσα σε μια οικουμενική σιωπή, έχει ξεκινήσει μια κτηνώδη εκστρατεία της αστυνομίας για την τρομοκράτηση των μεταναστών. Ιδιαίτερα τις πρωινές ώρες οι αστυνομικοί μπαίνουν στις δημόσιες συγκοινωνίες, πετάνε έξω τους μετανάστες, τους βρίζουν χυδαία, τους εξευτελίζουν, τους ποδοπατούν και μ' αυτό τον τρόπο κάνουν την διαλογή ανάμεσα σε νόμιμους και παράνομους. Προς το παρόν αυτή η εκστρατεία, κάτω από τη ηγεσία του ρωσόφιλου υπουργού Δημόσιας Τάξης, Χρυσοχοΐδη, φαίνεται να έχει στόχο την ενίσχυση της επανεκλογής Σημίτη ώστε να αποφευχθεί οποιαδήποτε διαρροή ψήφων προς τους ακροδεξιούς τύπου Γ. Μιχαλόπουλου (Εθνική Συμμαχία) ή του μετώπου Πλεύρη-Βορίδη (Πρώτη Γραμμή) που βγάζουν τη ρατσιστική τους γραμμή, στο βαθμό τουλάχιστον που τους επιτρέπει το φαιοκοκόκκινο καθεστώς. Γενικά, δηλαδή, δεν πρέπει να μπαίνει σαν καίριο ζήτημα το μεταναστευτικό. Γι' αυτό και η δολοφονία του ομογενούς Ν. Λεωνίδη από αστυνομικό στη Θεσσαλονίκη έκλεισε στα γρήγορα με την αθώωση του αστυνομικού, κάτω από τα χειροκροτήματα των συναδέλφων του, και χωρίς πολλές φασαρίες από τον καθεστωτικό “αντιρατσισμό”. Ο ΣΥΝ, ο πολιτικός εργοδότης αυτού του “αντιρατσισμού”, μάλλον σφυρίζει αδιάφορα.

Όμως το καζάνι κάτω στην κοινωνία βράζει κι έχουν ήδη δημιουργηθεί δύο εκρηκτικά αλληλομισούμενα κομμάτια μέσα στην εργατική τάξη, εκείνο των ελλήνων που είδαν το μεροκάματο τους να πέφτει και το άλλο των ξένων εργατών που δουλεύουν σαν σκλάβοι, ζουν σε γκέτο χωρίς κανένα πολιτικό δικαίωμα. Αυτά τα δύο θα μπορούσαν να σφραγίζουν οποιαδήποτε στιγμή οι ρωσόφιλοι έριχναν το σύνθημα για να φέρουν τη δικτατορία στη χώρα. Αν αυτό δεν γίνεται τώρα είναι γιατί οι φαιοκόκκινοι θέλουν να εξασφαλίσουν τη δουλοκτησία και την εκμετάλλευση των μεταναστών.

Οι ίδιες συνθήκες που υπάρχουν σήμερα σε ολόκληρη την Ελλάδα υπήρχαν και σε μια περιοχή της Ισπανίας, στην πόλη Ελ Εγίδο. Η χρησιμοποίηση των ξένων εργατών σαν φτηνή εργατική δύναμη από το κεφάλαιο οδήγησε αναπόφευκτα στη συνολική πτώση του μεροκάματου. Οι αντιθέσεις έφτιαξαν ένα αβυσσαλέο μίσος και χρειάζοταν μόνο μια αφορμή για να ξεκινήσει ένα πογκρόμ. Αυτό και έγινε.

Η καθεστωτική τάχα “αντιρατσιστική” αριστερά στη χώρα μας δεν ασχολήθηκε καθόλου μ' αυτό το ζήτημα και οι ανταποκρίσεις των εφημερίδων δεν διαφωτίζαν καθόλου τα γεγονότα. Ωστόσο στη γαλλική εφημερίδα Μόντ, 12/2/2000 δημοσιεύτηκε ότι ο άρθρο των Χουάν Γκουτισόλο, ισπανού συγγραφέα και Σαμί Ναίρ, ευρωβουλευτή και αντιπρόεδρου του “Κινήματος Πολιτών” (του κόμιματος του Ζαν-Πέρ Σερβενέμαν) που εξηγεί πως συνέβησαν όλα. Το άρθρο το παίρνουμε από την κυριακάτικη Αυγή, 27/2 που το αναδημοσίευσε:

“Η Ισπανία είναι σε κατάσταση σοκ, οι πολιτικοί ηγέτες είναι σαστισμένοι, οι μετανάστες συγκλονισμένοι, τα μέσα ενημέρωσης έδειξαν, ταυτόχρονα, την απέχθεια τους και κινητοποιήθηκαν με αξιοπρέπεια κατά αυτού του απαράδεκτου γεγονότος. Όλοι μοιάζουν αποσβολωμένοι από την έκρηξη του μίσους εναντίον των μεταναστών σε μια χώρα όπου αυτοί είναι τόσο λίγοι.

Παρ' όλα αυτά, εδώ και χρόνια οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ) και οι οργανώσεις των μεταναστών δεν πάνουν να εφιστούν την προσοχή της απίστευτη κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι ξένοι εργαζόμενοι στην Ανδαλουσία και ιδιαίτερα στο Ελ Εγίδο. Η πόλη αυτή, ελντοράντο της παράνομης εργασίας, της υπερεκμετάλλευσης, ακόμη και ορισμένων μορφών δουλείας, είναι μια από τις πλέον επικίνδυνες πυριτιδαποθήκες της Ευρώπης. Η ανάμιξη ρατσισμού, περιφρόνησης των φτωχών, γκετοποίησης του μεταναστευτικού πληθυσμού, ανευθυνότητας των εκλεγμένων συμμετοχής των δημόσιων εξουσιών θα κατέληγε στο να προκαλέσει μια έκρηξη.

Και η έκρηξη ήρθε: σκηνές ανθρώπινης καταδίωξης άξεις της Γερμανίας της δεκαετίας του '30-όταν οι ναζί μπράβοι έτρεχαν πίσω από τους Εβραίους για να τους

λογικά θα κατέληγε: στο κάλεσμα στον φόνο.

Ενωμένοι από τον φόβο, οι ξένοι εργάτες αποφάσισαν στις 9 Φεβρουαρίου-και αφού επανήλθε η θανάσιμη πρεμία που ακολουθεί τα πογκρόμ-να καλέσουν σε απεργία, να οργανωθούν, να μη δεχτούν πλέον αυτές τις απάνθρωπες συνθήκες. Δυστυχία τους! Ορισμένοι εργοδότες αποφασίζουν να προσθέσουν στην τραγωδία τη φρίκη: να φέρουν επιτόπου Ρουμάνους εργάζομενους για να σπάσουν την απεργία!

Κραυγάζοντας ότι η μετανάστευση πρέπει να είναι “ευρωπαϊκή”, δηλαδή “λευκή”. Ανήσυχη και έκπληκτη, η “El País” της 10ης Φεβρουαρίου θα τιτλοφορήσει το πρωτοσέλιδο της: Η αντικατάσταση των Μαγκρεμπίνων από Ανατολικοευρωπαίους αναθερμάνει την ένταση στο Ελ Εγίδο” (σημ. οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας)

Ασφαλώς οι συγγραφείς δεν τολμούν να φτάσουν στην εξαγωγή των συμπερασμάτων εκείνων που θα εμποδίσουν την επανάληψη παρόμιοι ανατριχιαστικών γεγονότων. Θεωρούν το ρατσισμό σαν κάτι δεδομένο και ενώ αναφέρουν τις συνθήκες που τον γέννησαν μοιάζουν ανήμποροι και άτολμοι να διατυπώσουν την αλήθεια που κραυγάζουν τα γεγονότα. Ότι δηλαδή είναι η εισαγωγή παράνομης φτηνής εργατικής δύναμης που έφτιαξε το ρατσισμό και οδήγησε στο πογκρόμ. Γι' αυτό και λένε :

“Τα πολιτικά κόμματα μαθαίνουν ότι το να αποδέχονται τις καταστάσεις που γεννά ο ρατσισμός οδηγεί πάντα στο να πληρώνονται πανάκριβα, κυρίως σε μια χώρα όπου οι παλιοί δάιμονες μόνο επιφανειακά έχουν απωθηθεί. Όσο για την κυβέρνηση, το μάθημα είναι σκληρότερο: πρέπει να αποδεχθεί ότι η αναγνώριση των δικαιωμάτων των μεταναστών είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ενίσχυση του κράτους δικαίου”.

Κι όμως παρακάτω έρχονται σε σύγκρουση με τα ίδια τους τα λόγια όταν λένε ότι η Ισπανία “έδωσε το παράδειγμα μιας εμπειρίας εξαιρετικού εκδημοκρατισμού τα τελευταία είκοσι χρόνια”, και “δεν μπορεί και δεν πρέπει να επιτρέψει στο εσωτερικό της αυτούς τους θύλακες δουλείας”. Οι παλιοί δάιμονες δεν μπορούν να σκαρώσουν δουλειές στη αστική δημοκρατική Ισπανία αν δεν βρουν πρόσφορο έδαφος. Γι' αυτό και όταν φτάνουν στα καθήκοντα των “αντιρατσιστικών, δημοκρατικών και κοσμικών δυνάμεων” οι συγγρα-

φείς λένε ότι “πρέπει να κάνουν ότι είναι δυνατόν ώστε τα ελάχιστα κοινωνικά δικαιώματα των μεταναστών να γίνονται σεβαστά στην Ισπανία”. Άλλα μια τέτοια γενικολογία δεν εμποδίζει νέα Ελ Εγίδο. Καταρχήν και πάνω απ' όλα είναι το ζήτημα των πολιτικών δικαιωμάτων των ξένων εργατών. Αν ο ξένος εργάτης δεν πουλάει ελεύθερα την εργατική του δύναμη, αν δεν διαλέγει ο ίδιος όποιο αφεντικό θέλει, αν ο ξένος εργάτης δεν μπορεί να απεργήσει γιατί θα απολυθεί αμέσως, αν δε μπορεί να διαδηλώσει και να συγκρουστεί με το κράτος γιατί θα απελαθεί τότε είναι δουλοπάροικος ή σκλάβος. Κανένας ελεύθερος εργάτης δεν μπορεί να συναγωνιστεί έναν άλλο που δεν έχει τα παραπάνω δικαιώματα. Τότε κάθε μεροκάματο και κάθε μισθός πέφτει προς τα κάτω και αρχίζει να γεννιέται το ξενοβοφικό μίσος κι έπειτα ο ρατσισμός. Αρχίζει η διάσπαση της εργατικής τάξης. Άλλα τα πολιτικά δικαιώματα από μόνα τους δεν μπορούν να σταθούν αν δε σταματήσει η εισαγωγή παράνομης εργατικής δύναμης γιατί οι οργανωτές του ρατσισμού δε θέλουν να διώξουν τους ξένους εργάτες, ούτε να τους εξοντώσουν γιατί τότε όλο τους το πρόγραμμα της υπερεκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης θα καταρρεύσει. Στο βάθος οι ρατσιστές δεν θέλουν να κλείσουν τα σύνορα σε νέους εργάτες, ιδιαίτερα σε παράνομους, γιατί οι νέοι παράνομοι εργάτες, πιο εξαθλιωμένοι και με πιο επισφαλή θέση θα τσακίζουν διαρκώς τις ελάχιστες κατακτήσεις των παλιότερων μεταναστών και των ντόπιων εργατών και θα τροφοδοτούν με νέο κάρβουνο το καζάνι του ρατσιστικού και ξενόφοβου μίσους.

Αυτά ισχύουν σε πολλαπλάσιο βαθμό για την Ελλάδα όπου το ρωσόφιλο καθεστώς έχει μετατρέψει τη χώρα σε ένα απέραντο Ελ Εγίδο και κρατάει για μελλοντική χρήση όλο το μίσος που έχει δημιουργηθεί. Δίπλα στα πλήρη πολιτικά δικαιώματα στους εγκατεστημένους μετανάστες και το σταμάτημα της παράνομης μετανάστευσης πρέπει να μπει και η περιφρόνηση του κατακτημένου εργατικού μεροκάματου σε κάθε κλάδο. Μόνο ένα τέτοιο κίνημα που μπορεί να ενώσει τους έλληνες εργάτες με τους μετανάστες ενάντια στους φαιοκόκκινους και τη νέα ολιγαρχία σαν τον καγκεμπίτη Κόκκαλη, μπορεί να εξασφαλίσει την ειρήνη, τη δημοκρατία και την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας.

Αδωνίουν τους ναζιστές στην Αυστρία

Σε μια χώρα που βρίσκεται μέσα στην καρδιά της Ευρώπης, την Αυστρία, μετά την αναρρίχηση των ναζιστών στην κυβέρνηση, αθωώνονται αποδεδειγμένοι εγκληματίες πολέμου όπως ο Χάινριχ Γκρος. Η περίπτωσ

Ορλοφικά: η των Ρώσων ραδιουργία

του Δημήτρη Λιθοξόου

Δημοσιεύουμε σήμερα το πρώτο από μία σειρά άρθρων που έχει αρχίσει να γράφει ο Δ. Λιθοξόου για τη Νέα Ανατολή πάνω στο 1821. Ο ιστορικός που καταπιάστηκε με το να ανατρέψει τον ελληνικό σοβινιστικό μύθο στο Μακεδονικό βάζει τώρα στο στόχαστρο του το γενετικό μύθο του ελληνικού σοβινισμού που είναι το μοιραίο για την εξέλιξη του ελληνικού έθνους και καθοδηγημένο από τον τσαρισμό 1821.

Είναι γνωστή στους αναγνώστες η έμφαση που έχει δώσει η ΟΑΚΚΕ στη μαρξιστική ανάλυση του 1821 και οι πρωτοπόροι δρόμοι που έχει ανοίξει σ' αυτήν, αντιστρέφοντας την ως τώρα γνεική αποδοχή του

Ως Ανατολικό Ζήτημα, θεωρείται από τους ευρωπαίους ιστορικούς, το πρόβλημα της διαδοχής των Οθωμανών στην Ευρώπη, ζήτημα που ουσιαστικά αρχίζει από τα τέλη του 17ου αιώνα και λήγει με τη δημιουργία του τουρκικού κράτους από τον Κεμάλ Ατατούρκ.

Οστόσο ο βασικός παράγοντας της δημιουργίας του Ανατολικού Ζητήματος, είναι κατά τη γνώμη μας, η σταθερή και διαχρονική επιδίωξη της Ρωσίας, στην κληρονομιά των βυζαντινών εδαφών και της μεταφοράς του τσαρικού θρόνου από το βορρά στην Κωνσταντινούπολη, ή βάση της διπλωματικής έκφρασης του ρώσου ιστορικού Γκοριάνοφ, “η επέκταση της ρώσικης εξουσίας επί των στενών του Βοσπόρου και του Ελλησπόντου”.

Η αντιθωμανική πολιτική της ρώσικης διπλωματίας, εδράζεται ιδεολογικά στον Πανσλαβισμό και την Ορθοδοξία, δηλαδή, στην γλωσσική συγγένεια ή την κοινότητα πίστης (ή και των δύο), μεταξύ των Ρώσων και ενός σημαντικού τμήματος των οθωμανών υπηκόων. Με υπόβαθρο αυτήν την ιδεολογία, η τσαρική εξουσία στέλνει συχνά τα στρατεύματά της να πολεμήσουν στα Βαλκάνια και βάση αυτής της ιδεολογίας διασκορπίζει τους πράκτορές της να εξαγοράσουν ληστές και να κατασκευάσουν “χριστιανούς επαναστάτες” στην βαλκανική ενδοχώρα.

Αφετηρία αυτής της πολιτικής, μπορούμε να ορίσουμε την άνοδο του Πέτρου Α', στον τσαρικό θρόνο (1689 – 1725), συστηματική πάντως εφαρμογή της έχουμε από την εποχή της Αικατερίνης Β' (1762 – 1796).

Από το σύνολο των βαλκανικών λαών, ο προσηλυτισμός των Ρωμιών αποτελεί κεντρικό στοιχείο της ρώσικης εξωτερικής πολιτικής. Οι λόγοι βασικά είναι δύο. Πρώτον ο έλεγχος του Οικουμενικού Πατριαρχείου και συνακόλουθα του ιδεολογικοπολιτικού μηχανισμού αυτής της εκκλησίας από το ρωμαϊκό στοιχείο και δεύτερον η γεωγραφική κατανομή του ρωμαϊκού πληθυσμού στα στρατιωτικοπολιτικά στρατηγικής σημασίας παράλια της Άσπρης Θάλασσας (Αιγαίο).

Το ρώσικης “έμπνευσης” ρωμαϊκό δημοτικό τραγούδι “ακόμα τούτη η άνοιξη ραγιάδες / τούτο το καλοκαίρι / καημένη Ρούμελη / όσο να έρθει ο Μόσκοβος (:Ρώσος) / να φέρει το σεφέρι (: επιστράτευση) / Μοριά και Ρούμελη”, αποτελεί το εκλαϊκευμένο ιδεολογικό πλαίσιο δράστης των ρώσων πρακτόρων στη νότια Βαλκανική, αλλά ταυτόχρονα συνιστά και πάγια πολιτική στο εσωτερικό της τσαρικής αυτοκρατορίας.

Ο διμέτωπος χαρακτήρας του προσηλυτισμού των Ρωμιών στο άρμα της ρώσικης πολιτικής, επιβάλει αφενός μεν, τη δημιουργία ευκαιριών ενσωμάτωσής τους στο τσαρικό διοικητικό κατεστημένο εντός της ρώσικής επικράτειας, παρέχοντάς τους οικονομικά (κυρίως εμπορικά) προνόμια αλλά και θέσεις στο στρατιωτικό, διπλωματικό, θρησκευτικό και επιστημονικό μηχανισμό, τη δημιουργία δε, βάσιμων ελπίδων για τους κατοικούντες επί οθωμανικών εδαφών, πλην όμως εργαζόμενων για την υλοποίηση των ρωσικών σχεδίων, ώστε να προαχθούν στο εγγύς μέλλον σε σημαντικά περιφερειακά στελέχη ενός ρωσο-βυζαντινού μπλοκ εξουσίας.

Είναι αυτή η πολιτική, που οδηγεί τον τσάρο Πέτρο Α', να υψώσει το 1709, στο μητροπολιτικό ναό της Μόσχας αντίγραφο του λαβάρου του Μεγάλου Κωνσταντίνου, με την ελληνική επιγραφή “Εν τούτῳ Νίκα” και να δηλώσει στη Ρίγα πως η τύχη των επιστημών και των τεχνών είναι να επιστρέψουν μέσω Ρωσίας στα πατρικά ελληνικά εδάφη.

Κι είναι η ίδια πολιτική που βάζει τον αγιορείτη αρχιμανδρίτη Ησαΐα και τον Ιωάννη Κομνηνό τον Βυζάντιο να καλέσουν τον Τσάρο σε αντιοθωμανική σταυροφορία, τον καλόγερο Θεόκλητο Πολυειδή να ξαναγράφει την “οπτασία του Αγαθάγγελου”, τον Αθανάσιο Σκιαδά, τον Αλεξάνδριο Ελλάδιο, το λαρισινό Πανταζή και τον Αναστάσιο Μιχαήλ να γίνουν τσαρικοί αυλοκόλακες, και τους ανώνυ-

μεν ρώσους πράκτορες να καλέσουν, ως νέοι προφήτες, το “ξανθό γένος” να φέρει τη λευτεριά στους Ρωμιούς, τη στιγμή που μοιράζουν σε εκκλησίες και σε μοναστήρια (επί οθωμανικής επικράτειας) πουγκιά ρώσικου χρυσού και προσωπογραφίες του Πέτρου Α', τυπωμένες στο Άμστερνταμ, με τον χαρακτηριστικό υπότιτλο : “Petrus primus Russograecorum Monarcha” (: Πέτρος Α' ο των Ρωσογραικών Μονάρχης”).

Είναι στοιχείο της ρώσικης διπλωματίας, που πρέπει εμφαντικά να επισημανθεί, ο μακροπρόθεσμος σχεδιασμός της.

Τα γνωστά στην ελληνική ιστορία ως Ορλοφικά, η πρώτη δηλαδή στρατιωτική εμπλοκή ρωμιών υπηκόων της Πύλης εναντίον της και στο πλευρό των ρωσικών στρατευμάτων, πραγματοποιείται το 1770, δύο χρόνια μετά την έναρξη ενός νέου ρωσοτουρκικού πολέμου. Η οργάνωση όμως της “εξέγερσης” των Ρωμιών ξεκινά χρόνια πριν.

Οι ρώσοι στέλνουν στην Ελλάδα ικανούς πράκτορες τους να προετοιμάσουν το έδαφος, να κατασκοπεύσουν και να στρατολογήσουν στα ρώσικα σχέδια κλέφτες, κληρικούς και πρόκριτους. Ο Εμμανουήλ Σάρρος, ο γιαννιώτης Λουδοβίκος Σωτήρης, ο Ουκρανός Βασίλης Ταμάρα, ο μολδαβός ψευτομάμης Χατζή Μουράτ και ο σιατιστανός Γιώργος Παπάζογλου ή Παπαζόλης, είναι οι γνωστότεροι από αυτούς και βρίσκονταν όλοι τους στην υπηρεσία των ρώσων αριστοκρατών αδελφών Ορλόφ, που είχαν εξουσιοδοτηθεί από την Αικατερίνη Β' να υλοποιήσουν τη ρωμαϊκή ανταρσία.

Την ίδια περίοδο δρούν στη βόρεια βαλκανική, πολλοί ρώσοι πράκτορες, σημαντικότεροι των οποίων είναι οι Γερμανός, Εζντεμίροβιτς, Βέλιτς, Ναζάρ Καραζίν, και Στέφανος Πίκολος.

Ο Παπάζογλου κατορθώνει να συγκεντρώσει στην Καλαμάτα στις αρχές του 1767, στον πύργο του πρόκριτου Παναγιώτη Μπενάκη, τα σπουδαιότερα πρόσωπα που στρατεύονται στο ρώσικο σχέδιο.

Εκτός από τον Παπάζογλου και τον Μπενάκη, στη σύσκεψη παίρνουν μέρος ο μητροπολίτης Λακεδαίμονος Ανανίας, ο Μεθώνης Άνθιμος Καράκαλος, ο Κορίνθιος Μακάριος, ο Παλαιών Πατρών, ο Ρέοντος, ο Ζαρνάτας Νεόφυτος Δεληγιάννης, ο Μέγας Οικονόμος Καλαβρύτων, ο Κερνίτσης και Καλαβρύτων Δανιήλ, ο πρόκριτος Μυστρά Παναγιώτης Κρεββατάς, Λεονάρδος Καφετζής και Ιωάννης Κρεββατάς ή Μελιτάκης, οι Κορίνθιοι Σπύρος και Γεωργαντάς Νοταράς, ο Πατρών Πόλος, ο Αιγίου Χρίστ. Μελετόπουλος, καθώς οι Παναγιώτης Ζαΐμης και Ιωάννης Δεληγιάννης.

Οι ανωτέρω αποδέχονται το ρώσικο σχέδιο και δηλώνουν εγγράφως την πίστη τους στην τσαρίνα Αικατερίνη Β'. Ο Παπάζογλου γνωρίζει πως ο προσεταιρισμός των κεφαλών του τόπου είναι ο αναγκαίος, πλην όμως όχι και ικανός όρος, για την ευδόναση του σχεδίου. Πρέπει επιπλέον να στρατολογήσει ικανό αριθμό αξιόμαχων μισθοφόρων από τον ιθαγενή ορθόδοξο πληθυσμό. Και στο Μοριά αυτός ο εν δυνάμει ρώσικος στρατός, κατοικούσε στη Μάνη.

Η μανιάτικη κοινωνία ήταν μια κοινωνία με αρχαικά χαρακτηριστικά, αυστηρά πατριαρχικά δομημένη. Ο σκληρός πυρήνας αυτού του πληθυσμού κατοικούσε στο νότιο άκρο της δεύτερης χερσαίνουσας του Μοριά, από την Τσίμοβα (Αρεόπολη) μέχρι τον κάβο Ματαπά (Ταίναρο), σκαρφαλωμένος στις πλαγιές της Σαγιάς και στο Κακοβούνι. Αυτή είναι η περιοχή της Bassa Maiā και κυρίως το δυτικό τμήμα της, η Μέσα Μάνη ή Κακκαβουλία.

Όταν λοιπόν μιλάμε για τους Μανιάτες, μιλάμε πρωταρχικά για τους Κακκαβουλιώτες. Επάγγελμά τους η κλεψιά και η ληστεία. Δευτερεύοντας η προσφορά υπηρεσιών μισθοφορικής φρουράς σε άρχοντες και κράτη. Οι μεταξύ των πατριών σχέσεις, είναι κατά κανόνα σχέσεις ανταγωνισμού και πολέμου. Ζούνε οχυρωμένοι στους πύργους τους και βγαίνουν από αυτούς για πλιάτσικο ή για φόνους (βεντέ-

τες).

Έτσι ακριβώς περιγράφει τους συντοπίτες του, την εποχή εκείνη, ο μανιάτης στιχουργός Νικήτας Νιφάκος: “Οι άνδρες, άλλοι περπατούν στον κούρσον και κλεψίες / και άλλοι πολεμούν να κάμουν απιστίες. / Άλλος αλλούθε περπατεί να εύρη τι να κλέψῃ / και άλλος άλλον καρτερεί δια να τον φονεύσῃ. / Άλλος τον πύργον του κρατεί να μην τον πιάση άλλος / και άλλος άλλον κυνηγά και άλλος πάλιν άλλον. / Και γείτονας τον γείτονα, κοινό

τός αναθέτει σε έναν έμπιστο άνθρωπο των Ρώσων, τον ηπειρώτη μεγαλέμπορο και τραπεζίτη Πάνο Μαρούτση, το σημαντικό μέρος της οικονομικής προετοιμασίας της επιχείρησης.

Ο Αλέξης Ορλόφ συντονίζει από τη Βενετία τη δράση των ρώσων πρακτόρων που τον επισκέπτονται και λαμβάνουν τις οδηγίες του. Η βενετσιάνικη γερουσία αντιλαμβάνεται το πραγματικό πρόσωπο των Οστρόφ και θέλοντας να διατηρήσει την ουδετερότητά της, τους υποχρεώνει να εγκαταλείψουν την επικράτειά της. Οι τελευταίοι συνεχίζουν τη δράση τους στη Γένοβα και κατόπιν στο δουκάτο της Τοσκάνης.

Εν τω μεταξύ ο ρώσος πρωθυπουργός Πάνιν έχει γράψει (από τις 23/1/1769) στον αρχηγό των μυημένων Μανιάτων Γιώργο Μαυρομιχάλη και τον ενημερώνει για τις εξελίξεις. Ο ανιψιός του τελευταίου Στέφανος Μαυρομιχάλης, συνυδεύδωνος από τον ρώσο πράκτορα Αγγελο Αδαμόπουλο, μεταβαίνει στην Ιταλία και συναντά τον Αλέξη Ορλόφ για να συζητήσουν τις τελευταίες λεπτομέρειες.

Η πρώτη ρωσική μοίρα του ρωσικού στόλου αναχωρεί από την Κρονστάνδη τέλη Ιουνίου 1769, υπό την ηγεσία του ναυάρχου Σπιρίντοφ. Μεταξύ των αξιωματικών βρίσκεται ο άγγλος πλοίαρχος Γκρέιγκ και ο μυκονιάτης πλοίαρχος Αντώνης Ψαρός. Η μοίρα αποτελείται από δεκαοκτώ σκάφη και 5183 άντρες. Φτάνει στην Αγγλία τον Οκτώβριο για επισκευές και προμήθειες, έχοντας την άδεια της αγγλικής κυβέρνησης, η οποία όχι μόνο διευκολύνει το ρώσικο στόλο αλλά και δηλώνει κατηγορηματικά προς τη Γαλλία και την Ισπανία, ότι κάθε ενέργεια εναντίον των Ρώσων θα θεωρηθεί εχθρική πράξη προς την Αγγλία.

Η ρωσική μοίρα εισέρχεται στη Μεσόγειο και φτάνει στο νησί Μινόρκα (Βαλεαρίδες) τον Ιανουάριο του 1770. Εκεί βρίσκεται ήδη αναμενόντας την ο Θόδωρος Ορλόφ, ο οποίος είχε προετοιμάσει τον εφοδιασμό της. Η ρωσική μοίρα έχει υποστεί μεγάλες απώλειες από την κακοκαιρία. Από τα δεκαοκτώ πλοία έχουν μείνει μόνο οκτώ και αυτά με αποδεκατισμένα από τις επιδημίες πληρώματα.

Την ίδια χρονική περίοδο, έχει αφιχθεί στην Αγγλία η δεύτερη ρωσική μοίρα υπό το σκοτείζο αντιναύαρχο Έλφινστον, με δέκα πλοία και αποστολή να πλεύσει το δυνατόν γρηγορότερα στη Μεσόγειο για να βοηθήσει τις επιχειρήσεις του Σπιρίντοφ.

Ο Θόδωρος Ορλόφ, με ένα πολεμικό της μοίρας μεταβαίνει στο Λιβύρνο όπου παραλαμβάνει τρία αγορασμένα, εξοπλισμένα και με μισθοφόρους επανδρωμένα πολεμικά σκάφη. Από εκεί σαλπάρει και στις 17 Φεβρουαρίου εισέρχεται στο λιμάνι Βίτουλο (Οίτυλο) της Μάνης, όπου την επομένη καταφθάνει και η κυρίως μοίρα υπό το ναύαρχο Σπιρίντοφ.

Οι Μανιάτες υποδέχονται τους Ρώσους με τραγούδια και ολοήμερους πυροβολισμούς στον αέρα. Ο ναύαρχος Σπιρίντοφ καλεί τους μανιάτες αρχηγούς στη ναυαρχίδα, τους διαβάζει προκήρυξη της τσαρίνας με την οποία τους καλεί υπό την εξουσία της και τους παραδίδει ρώσικες σημαίες “ευλογημένες” από τον αρχιεπίσκοπο Μαυροβουνίου που έχουν μαζί τους. Στη συνέχεια οι Μανιάτες στρατολογούνται επίσημα ως μισθοφόροι, ορκίζονται πίστη στην Αικατερίνη Β’, ντύνονται με ρώσικες στολές και εξοπλίζονται με πολεμικά όπλα.

Δημιουργούνται δύο μισθοφορικά σώματα, η Ανατολική και η Δυτική Λεγεώνα, υπό την ηγεσία του λοχαγού Μπάρκοφ και του αντισυνταγματάρχη Ντολγκορούκοφ αντίστοιχα και την περιορισμένη συμμετοχή λίγων ρώσων υπαξιωματικών και στρατιωτών. Η Ανατολική Λεγεώνα αριθμεί στην αρχή 200 άντρες, η δε Ανατολική 1200, νούμερα όμως που τις επόμενες μέρες θα αυξηθούν σημαντικά.

Το ρωσικό σχέδιο αποτελείται από τρία σκέλη. Ο ρωσικός στόλος με τη βοήθεια ενός πολύγλωσσου μπουλούκιου μισθοφόρων που κουβαλά από την Ιταλία, θα πολιορκούσε την Κορώνη. Η Δυτική Λεγεώνα θα εκστράτευε στη Μεσσηνία και η Ανατολική θα επιδίωκε την κατάληψη του Μυστρά. Ήταν ένα σχέδιο που αποσκοπούσε στην απόκτηση ενός οχυρού προστατευμένου λιμένος, για να χρησιμοποιηθεί ως ναύσταθμος, καθώς επίσης στην, για λόγους ασφαλείας, κατοχή της ευρύτερης ενδοχώρας.

Η σημαντικότερη στρατιωτική τους επιτυχία υπήρξε αναμφίβολη η κατάληψη του Μυστρά. Η Ανατολική Λεγεώνα πολιόρκησε την πόλη, η οποία παραδόθηκε στις 8 Μαρτίου από έλλειψη νερού. Οι όροι της παράδοσης προέβλεπαν το σεβασμό της ζωής και της τιμής των κατοίκων, την παράδοση των όπλων και της κινητής περιουσίας των μουσουλμάνων υπερασπιστών της.

Μόλις ωστόσο οι μουσουλμάνοι παρέδωσαν τα όπλα, οι Μανιάτες, με την ανοχή των ρώσων αξιωματικών αρχίζουν να σφάζουν αδιακρίτως. Η έννοια της μπέσας δεν υπάρχει στο λεξιλόγιο τους. Οκτώ χιλιάδες άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων των γερόντων των γυναικών και των παιδιών, μακελεύτηκαν. Απ’ το μαχαίρι δεν ξεφεύγουν τα βρέφη, η εβραϊκή κοινότητα αλλά και πολλοί ρωμαίοι χριστιανοί. Ταυτόχρονα πλιατσικολογύουν τα πάντα. Μόνοι οι πέτρες στις μάντρες μένουν στη θέση τους.

Τα ίδια ακριβώς γεγονότα, επαναλαμβάνονται δύο μέρες αργότερα από τη Δυτική Λεγεώνα στην Αρκαδιά (Κυπαρισσία). Οι μουσουλμάνοι υπερασπιστές της παραδίδονται

υπό όρους, η συμφωνία της παράδοσης δεν γίνεται σεβαστή, ξεσπά γενική σφαγή και πλιάτσικο. Η πόλη τέλος παραδίδεται στις φλόγες. Το Λεοντάρι και η Ανδρούσα έχουν την ίδια τύχη.

Τα νέα γίνονται γνωστά με φρίκη στο μουσουλμανικό πληθυσμό του Μοριά, ο οποίος συνειδητοποιεί ότι η ζωή του εξαρτάται και μόνο από τη δυνατότητα υπεράσπισης των οχυρών που καταφέύγει. Οι αρχικές σκέψεις για υπό όρους παράδοση ισοδυναμεί πια με την άνευ όρων σφαγή του.

Οι γενικευμένες σφαγές γίνονται έτσι μπούμερανγκ για τους Ρώσους. Η Κορώνη που ήταν έτοιμη να παραδοθεί, προβάλλει τώρα λυσσαλέα αντίσταση, ανατρέποντας το στρατηγικό ρωσικό στόχο.

Η Ανατολική Λεγεώνα μεθυσμένη από το αίμα και το πλιάτσικο αποφασίζει να χτυπήσει στις 21 Μαρτίου την οθωμανική καρδιά του Μοριά: την Τριπολιτεία (Τρίπολη). Στη δύναμη της έχουν προστεθεί συμμορίες ληστών (Κολοκοτρωνίοι, Ντάρας, Θιακός, Ρούσης, Κόδρας, Ντουσιακίτης, Μπαρακύρας, Κρεμαστιώτης, Μαντζάρης). Οι Μανιάτες παίρνουν μαζί τους, ως εν δυνάμει υποζύγια, τις γυναίκες τους, που κουβαλάνε σακιά για να φορτώσουν τα υποσχόμενα πλούσια λάφυρα.

Το σύνολο των αντρών που εκστρατεύουν κατά της Τριπολιτείας ζεπερνά τις οκτώ χιλιάδες. Οι Τούρκοι και οι Αλβανοί μουσουλμάνοι μάχιμοι που βγαίνουν στα Τρίκορφα στις 29 Μαρτίου να τους αντιμετωπίσουν είναι σαφώς λιγότεροι, πολεμούν όμως με τέτοιο σθένος και αποφασιστικότητα που σε σύντομο χρονικό διάστημα διαλύουν κυριολεκτικά το ρωσο-ρωσικό στράτευμα, το οποίο και τρέπεται σε άτακτη φυγή.

Η μάχη αυτή αποτελεί ουσιαστικά και την αρχή του τέλους της ρωσικής εισβολής στο Μοριά. Οι ρώσοι αποφασίζουν να λύσουν την πολιορκία της Κορώνης και να επιχειρήσουν την κατάληψη του πλημμελών φυλασσόμενου Ναβαρίνου (Πύλου). Το επιτυγχάνουν στις 10 Απριλίου. Εκεί καταπλέουν δυο μέρες αργότερα τρία ρώσικα πολεμικά πλοία, έχοντας μαζί τους το γενικό αρχηγό της εκστρατείας Αλέξη Ορλόφ.

Εκτιμώντας την γενική κατάσταση ο Αλέξης Ορλόφ, επιχειρεί με όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις που έχει στις διαταγές του να καταλάβει τη Μεθώνη. Η προσπάθειά του στέφεται από πλήρη αποτυχία. Μια νέα βαριά ήταν για τα ρώσικα όπλα σημειώνεται έξω από τα τείχη της Μεθώνης στις 17 Μαΐου. Τρεις μέρες αργότερα ο ρωσικός στόλος εγκαταλείπει οριστικά το Μοριά και το φιλόδοξο σχέδιο της κατάκτησής του και ενισχυμένος με τη δεύτερη ναυτική μοίρα υπό τον Έλφινστον (II Ιουνίου) κατευθύνεται στις Κυκλαδες και συγκεκριμένα στο φυσικό λιμένα του χωριού Νάουσα της Πάρου, όπου και μετατρέπεται σε ρώσικο ναύσταθμο.

Από κει ο ρώσικος στόλος εξορμά και επιτυγχάνει, λόγω εξαιρετικά κακών χειρισμών του αντιπάλου του, την καταστροφή του τουρκικού στόλου στο μικρασιατικό λιμάνι Τσεσμέ (απέναντι από τη Χίο), στις 26 Ιουνίου.

Οι Ρώσοι αναδεικνύονται έτσι μέσα σε μια μέρα κυριαρχητική δύναμη του Αιγαίου. Δεν έχουν ωστόσο τη δυνατότητα, παρά την ενίσχυσή τους και με τρίτη ναυτική μοίρα υπό τον αντιναύαρχο Χαρφ, για χερσαίες επιχειρήσεις. Περιορίζουν έτσι την κατοχή τους σε 18 νησιά, με επίκεντρο τις Κυκλαδες.

Οι νησιώτες χαρακτηρίζονται υπήκοοι της Αικατερίνης Β’. Τους επιβάλλονται βαριές αγγαρείες και σκληρή φορολογία. Τα τρόφιμα κατάσχονται για τις ανάγκες του ρωσικού στόλου. Ο ρώσος πλοίαρχος Στέφαν Χμετιόβσκι, στέλεχος των δυνάμεων κατοχής στις Κυκλαδες, περιγράφει γλωφυρά στο ημερολόγιο του την κατάσταση που οδηγούν οι Ρώσοι του

ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΝΕΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΑ ΤΗΣ ΣΤΑΖΙ

Έχουμε ασχοληθεί σε προηγούμενα φύλλα με το αφιέρωμα Αντί για την εντεταλμένη από την Ανατολική Γερμανία διείσδυση του Κόκκαλη στην οικονομία της Ελλάδας. Το Αντί είναι ένα περιοδικό που γενικά εκφράζει την πολιτική γραμμή του ΣΥΝ. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια έχει αρκετές φορές επιτεθεί στα "διαπλεκόμενα συμφέροντα" με αιχμή του δόρατος το συγκρότημα Λαμπράκη. Η εναντίωση όμως των συντακτών του περιοδικού στα διαπλεκόμενα συμφέροντα ξεπέρασε το γνωστό κομματικό παιχνίδι της κάθαρσης όπου η διαπλοκή χρησιμοποιείται σαν όπλο όχι ενάντια στη διαφθορά, αλλά ενάντια σε επιλεγμένους κάθε φορά πολιτικούς στόχους. Έτσι προέκυψε η έρευνα στα αποκωδικοποιημένα πλέον αρχεία της Στάζι ενάντια στον αρχι-διαπλεκόμενο της ελληνικής κοινωνίας που όπως διαπίστωσαν οι υπεύθυνοι της σύνταξης του Αντί, μετά τα δύο πρώτα τεύχη που ασχολήθηκαν μαζί του έχει περάσει στο απόλυτο απυρόβλητο, προστατευμένος από μία οικουμενική ομπρέλα. Μοναδικό ρήγμα σ' αυτό το τείχος της σιωπής ήταν μια χωρίς συνέχεια ερώτηση του σοβιεντίθη βουλευτή της ΝΔ Π. Καμμένου.

Έχουμε ασχοληθεί σε προηγούμενα φύλλα με το αφιέρωμα του περιοδικού Αντί για την εντεταλμένη από την Ανατολική Γερμανία διείσδυση του Κόκκαλη στην οικονομία της Ελλάδας. Το Αντί είναι ένα περιοδικό που γενικά εκφράζει την πολιτική γραμμή του ΣΥΝ. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια έχει αρκετές φορές επιτεθεί στα "διαπλεκόμενα συμφέροντα" με αιχμή του δόρατος το συγκρότημα Λαμπράκη. Η εναντίωση όμως των συντακτών του περιοδικού στα διαπλεκόμενα συμφέροντα ξεπέρασε το γνωστό κομματικό παιχνίδι της κάθαρσης όπου η διαπλοκή χρησιμοποιείται σαν όπλο όχι ενάντια στη διαφθορά, αλλά ενάντια σε επιλεγμένους κάθε φορά πολιτικούς στόχους. Έτσι προέκυψε η έρευνα στα αποκωδικοποιημένα πλέον αρχεία της Στάζι ενάντια στον αρχι-διαπλεκόμενο της ελληνικής κοινωνίας που όπως διαπίστωσαν οι υπεύθυνοι της σύνταξης του Αντί, μετά τα δύο πρώτα τεύχη που ασχολήθηκαν μαζί του έχει περάσει στο απόλυτο απυρόβλητο, προστατευμένος από μία οικουμενική ομπρέλα. Μοναδικό ρήγμα σ' αυτό το τείχος της σιωπής ήταν μια χωρίς συνέχεια ερώτηση του σοβιεντίθη βουλευτή της ΝΔ Π. Καμμένου.

Θα παραθέσουμε εδώ αποσπάσματα της μεγάλης έρευνας του περιοδικού Αντί για την ιστορία του πράκτορα Κόκκαλη, τις ειδικές του σχέσεις με το πολιτικό καθεστώς στην Ελλάδα, και τις αποστολές που του είχε αναθέσει η Στάζι:

"Στη Γερμανία, οι κυβερνητικές υπηρεσίες που ασχολούνται με τα χιλιόμετρα των μυστικών αρχείων που βρέθηκαν στα υπόγεια της Στάζι, έσπασαν ύστερα από προσπάθειες επών τον κώδικα με τον οποίο είχαν αποθηκευθεί σε μαγνητικές ταινίες τα ονόματα χιλιάδων μυστικών πρακτόρων και επιχειρήσεων.

Σύμφωνα με τον διεθνή Τύπο, στις ταινίες είχαν αποθηκευθεί τα ονόματα 15.000 πρακτόρων της

Στάζι, μαζί με τους κωδικούς πρόσβασης για 30.000 μυστικές επιχειρήσεις. Οι στόχοι των επιχειρήσεων αυτών ήταν γύρω στους 1.500 και περιλαμβάνονταν πρωθυπουργοί, υπουργοί, κόμματα και επιχειρηματίες και από τις δύο πλευρές του Τείχους. Σε περίοπτη θέση, στους στόχους της Στάζι, ήταν και η Ελλάδα, "ο αδύνατος κρίκος του ΝΑΤΟ".

Τα νέα στοιχεία προστίθενται σε όσα έχουν ήδη αποκαλυφθεί στο παρελθόν για τις σχέσεις Σ. Κόκκαλη - Στάζι και επιτρέπουν σήμερα να καταγραφεί με εναργέστερο τρόπο η σταδιοδρομία του προέδρου της INTPAKOM και του ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ στους σκοτεινούς διαδρόμους και, μαζί με αυτήν, η διαδρομή των τραπεζικών λογαριασμών.

Ο Σωκράτης Κόκκαλης πλησάστηκε από τη Στάζι στις 25.1.1963 και εντάχθηκε στη διεύθυνση XV με το κωδικό όνομα "Rocco" και κωδικό αριθμό μητρώου 953/63. Ο φάκελος του στη Στάζι -που τώρα είναι στη διάθεση των ενδιαφερομένων ολόκληρος- φέρει την κωδική ονομασία "MFS XV, 953/63".

"MFS" ήταν τα αρχικά της μυστικής υπηρεσίας (Υπουργείο Κρατικής Ασφαλείας), "XV" η διεύθυνση (αρ. 15) της Στάζι στην οποία ανήκε ο Κόκκαλης την πρώτη περίοδο της σταδιοδρομίας του και "953/63" ο προσωπικός αριθμός μητρώου του προέδρου της INTPAKOM.

Για τις υπηρεσίες του έπαιρνε ανάλογα με την περίσταση 200, 100 ή 50 μάρκα!

Μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, τον Οκτώβριο του 1981, και λόγω της σπουδαιότητας που πήρε ο πράκτορας Rocco εξαιτίας της σχέσης του με τον Ανδρέα Παπανδρέου και την πολιτική πηγούς της χώρας, η Στάζι αναβάθμισε τη σχετική επιχείρηση στην Ελλάδα και της έδωσε την κωδική ονομασία: "Ο. V. Kaskade" ("επιχείρηση Κασκάτε"), ενώ ο Σωκράτης Κόκκαλης άλλαξε κωδική ονομασία και από

Rocco μεταλλάχθηκε σε "Kaska-deur" και κωδικό αριθμό "MfSI/ΠΑ XVIII/8/XV/2012/83".

...Γιος του υπουργού της κυβέρνησης του βουνού και διαπρεπούς επιστήμονα Πέτρου Κόκκαλη, ο Σωκράτης ακολούθησε την οικογένεια του στην προσφυγιά μετά το τέλος του Εμφυλίου και, αφού έζησαν για λίγο στη Ρουμανία, εγκαταστάθηκαν μονίμως στην Ανατολική Γερμανία. Ο καθηγητής Πέτρος Κόκκαλης συνδέθηκε γρήγορα με την ηγετίδα τάξη της Ανατολικής Γερμανίας και έγινε προσωπικός γιατρός του Βάλτερ Ούλμπριχ, του ηγέτη της χώρας. Έτσι, το μέλλον του νεαρού Σωκράτη ήταν εξασφαλισμένο, σε αντίθεση με τα παιδιά άλλων προσφύγων: Πανεπιστημιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας και εν συνεχείᾳ μετάβαση στο τελευταίο έτος στη Γερμανία. Τελικά είναι αμφίβολο αν πήρε το πυχί της Φυσικής στη Γερμανία, πυχί που ισχυρίζεται ότι έχει. Αντί της επιστήμης προτίμησε τελικά την εύκολη ζωή που δίνει το χρήμα. Μια αποδοτική "μπίζνα" που μπορούσε να κάνει κάποιος τότε στην Ανατολική Γερμανία ήταν το λαθρεμπόριο καταναλωτικών αγαθών δυτικής προέλευσης που σπάνιαν στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού.

Οι συνέταιροι του Σ. Κόκκαλη βρίσκονταν από την άλλη πλευρά του Τείχους στο Δυτικό Βερολίνο. Δικτυώθηκε γρήγορα χάρις στη στενή φιλία του με έλληνα εστιάτορα, αδελφό παράγοντα της ελληνικής πολιτικής σκηνής. Ο νεαρός Σωκράτης ταξίδευε τακτικά στο Δυτικό Βερολίνο χάρις στις άδειες που του εξασφάλιζε το οικογενειακό του όνομα και επέστρεψε με το αυτοκίνητό του γεμάτο με δυτικά "καλούδια": Ουίσκι, τζιν, αρώματα, στέρεο κ.λπ. ...

...Κάποτε, κατά τις μετακινήσεις του, τον συνέλαβε η Στάζι, η οποία κατέσχε το αυτοκίνητο με όλα τα λαθραία είδη και τον παρέπεμψε σε δίκη. Τα "καπιταλιστικά" προϊόντα που βρέθηκαν να μεταφέρει παράνομα μ' ένα FIAT ο Σωκράτης Κόκκαλης ήταν: "Κούτα δυτικών τσιγάρων, 19 κουτιά νες-καφές, 7fls αρώματος, 2 νάνοιαν καλάσν".

Τη στρατολόγηση του Κόκκαλη στη Στάζι έκανε ο υπολογιστής Καρλ Χάιντς Ντέτσερ, ο οποίος καταγράφει σ' ένα πρακτικό τις εντυπώσεις του για τον Κόκκαλη ("πολύ ομιλητικός, έξυπνος, μπορεί να ανταποκριθεί στην αποστολή του"). Η συμφωνία που έκανε μαζί του ήταν να μην τον δικάσουν με την κατηγορία του λαθρεμπορίου, με αντάλλαγμα να δίνει πληροφορίες στη Στάζι...

...Δεν διστάζει να γίνει πληροφοριδότης -άλλη λέξη ίσως είναι η καταλληλότερη- και να παραδίει στη Στάζι στοιχεία για σους γνωρίζει: λαθρέμπορους, μαυραγορίτες, αντιφρονούντες, δίκτυα διαφυγής στο Δυτ. Βερολίνο και, τέλος, την ίδια την αρραβωνιαστικά... Έγινε πληροφοριοδότης της Στάζι -και παρέμεινε ενεργός για πολλά χρόνια- χωρίς καμιά πίεση, χωρίς να απειληθεί και χωρίς να το πολυσκεφθεί. Ούτε δεύτερη συνάντηση, για να απαντήσει στην πρόταση του στρατόλογου του, δεν ζήτησε...

...Ο Σωκράτης Κόκκαλης εγκαταστάθηκε γρήγορα με την ηγετίδα τάξη της Ανατολικής Γερμανίας και έγινε προσωπικός γιατρός του Βάλτερ Ούλμπριχ, του ηγέτη της Λειψίας. Ο Χρ. Παπαγεωργίου διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στη δικτύωση του Κόκκαλη στο πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο της Αθήνας, αλλά και την ποικιλόμορφη διεύθυνση των Ανατολικογερμανών στην Ελλάδα. Ήταν επίσης ένας από τους πρωτεργάτες σε περιοδικά που εναντίον του μέχρι το θάνατό του ο μετέπειτα εκδότης του "Ελεύθερου Τύπου"...

...Ο Σωκράτης Κόκκαλης εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αθήνα το 1965, αξιοποιώντας τα μέτρα για την επιστροφή κάποιων κατηγοριών πολιτικών προσφύγων που πήρε τότε η κυβέρνηση Γεωργίου Παπανδρέου. Τον πρώτο που γίνεται στην Αθήνα τον Σ. Κόκκαλη στον Κ. Μητσοτάκη...

...Στα μέσα της δεκαετίας του '70 ο Σ. Κόκκαλης ιδρύει συνεταιρικά την εταιρεία με τους Ανατολικογερμανούς την εταιρεία INTEGRA και, λίγο αργότερα στη θέση της την INTPAKOM... Η INTPAKOM ιδρύθηκε το 1977 αρχικά σα μια μικρή βιοτεχνία ηλεκτρονικών στην Αργυρούπολη. Σύντομα όμως άρχισαν να χτίζουν το εργοστάσιο της Παλλ

τάχητης έξω". Το καθεστώς της παλαιάς δεξιάς δεν θα μπορούσε να αποτελέσει το μοχλό της οικονομικής και πολιτικής εξάρτησης της χώρας στο αφεντικό της Ανατολικής Γερμανίας, τη Ρωσία. Ένας από τους λόγους άλλωστε που έπεσε η κυβέρνηση του Μητσοτάκη το 1993 ήταν ότι αυτός αρνήθηκε να δώσει "γη και ίδωρο" στον Κόκκαλη, του αρνήθηκε την προμήθεια 1.000.000 ψηφιακών παροχών, και ήθελε να προχωρήσει σε ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ χωρίς τον Κόκκαλη.

Το σχέδιο της Στάζι προχωρήσε με τη βοήθεια του κατάλληλου ανθρώπου στη θέση - κλειδί, του Α. Παπανδρέου, αυτού που χρόνια τώρα ονομάζουμε πράκτορα της Ρωσίας. Τα στοιχεία των αρχείων της Στάζι επιβεβιώνουν αυτόν τον χαρακτηρισμό εμμέσως πλην σαφώς. Πρόκειται για τα στοιχεία που περιγράφουν με τις πιο ανατριχιαστικές λεπτομέρειες την άλωση του ΟΤΕ. Ήδη από το 1965 στα πρώτα ταξίδια του Κόκκαλη στην Ελλάδα ήταν ο Ανδρέας Παπανδρέου που τον βοήθησε να υλοποιήσει τα σχέδια του, όπως αναφέρεται σε αναφορά του Κόκκαλη προς τη Στάζι για το σχέδιο της Ιντρακόμ:

«...Από προηγούμενες συνομιλίες του Παπαγεωργίου με τον γιο του Παπανδρέου, Ανδρέα Παπανδρέου, προέκυψε το εξής: Οι προγνώσεις ειδικών οικονομολόγων που παραδόθηκαν στον Παπανδρέου προβλέπουν σημαντικές αλλαγές στις ελληνικές βιομηχανικές επενδύσεις στα επόμενα χρόνια. Επειδή η ελληνική αγορά πολύ δύσκολα μπορεί να συμπεριληφθεί στην EOK και καθώς οι ελληνικές εξαγωγές σε χώρες της EOK αυξάνονται μόνο κατά 2% ετησίως, οι ειδικοί, σε μια πολύ απόρρητη αναφορά τους προς τον Παπανδρέου, εκφράζουν την άποψη ότι είναι εντελώς απαραίτητο η Ελλάδα να προσανατολισθεί όλο και περισσότερο προς τις σοσιαλιστικές χώρες».

Δεκαπέντε χρόνια μετά ο Α. Παπανδρέου από θέση εξουσίας μπορούσε να βοηθήσει πολύ περισσότερο τα αφεντικά του. Γράφει το Αντί: "Μετά την άνοδο στην εξουσία του Ανδρέα Παπανδρέου τον Οκτώβριο του 1981, οι ήδη καλές σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών που ανήκαν σε αντίπαλους συνασπισμούς -Ελλάδα και Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας- έγιναν εγκάρδιες. Ο καθηγητής της Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών Hagen Fleischer γράφει χαρακτηριστικά: "Η σχέση, πάντως, των δύο χωρών αναπτύχθηκαν πολύ γρήγορα σε μια ευαίσθητη τριγωνική σχέση μεταξύ των καθεστώτων της Ανατολικής Γερμανίας (δηλαδή του SED) και, από την ελληνική πλευρά με την κυβέρνηση (ΠΑΣΟΚ) και το Κομμουνιστικό Κόμμα (KKE)". Σειρά γεγονότων αποδεικνύουν ότι η αποφασιστική στροφή στις σχέσεις Ελλάδας-ΔΔΓ σημειώνεται μετά το 1984...

...Στις 9/2/1996 κατέθεσε στην επιτροπή του κοινοβουλίου της ενιαίας πα Γερμανίας ο Γιούργκεν Παπίερ, πρόεδρος της "Ανεξάρτητης Επιτροπής για τον Εντοπισμό των χαμένων Περιουσιακών Στοιχείων της ΔΔΓ" που εδρεύει στο Βερολίνο. Ο Παπίερ μίλησε τότε για πρώτη φορά δημοσίως για μια "Επιχείρηση Κασκάντε", η οποία "αφορούσε τις σχέσεις της Ανατολικής Γερμανίας με την επιχείρηση INTRAKOM του Σωκράτη

Κόκκαλη και την τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα".

Μια έκθεση που περιέχεται στο φάκελο Κόκκαλη στη Στάζι με συντάκτη τον ταγματάρχη Κωχ, αναφέρει ότι στόχος της επιχείρησης "Κασκάντε" ήταν η διείσδυση στην ελληνική πολιτική ηγεσία, ώστε να μαθαίνουν απόρρητες πληροφορίες όχι μόνο για την Ελλάδα και την άμυνά της, αλλά κυρίως για το ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ". Κύριος όμως στόχος της επιχείρησης Κασκάντε, όπως φαίνεται, ήταν η παραβίαση του εμπάργκο και η διοχέτευση της απαγορευμένης δυτικής τεχνολογίας στη ΔΔΓ μέσω INTRAKOM.

Σαφέστατη για την αποστολή του Κόκκαλη-Κασκάντε είναι και η διατύπωση ενός άλλου εγγράφου με ημερομηνία 18.12.85. Τίτλος του εγγράφου είναι: "Συμπεράσματα για την πολιτική ασφαλείας της ΔΔΓ για το 1985". Πρόκειται για τον επήσιο απολογισμό του τμήματος XVIII/8. Μεταξύ άλλων στο έγγραφο αυτό αναφέρεται ότι κατά τη συνεργασία του τμήματος ΗΑ/ΙΙΙ (του τμήματος δηλαδή εξωτερικής κατασκοπείας της Στάζι) με τον Κόκκαλη "αξιοποιήθηκαν οι στενές σχέσεις του με την κορυφή της ηγεσίας της Ελλάδος και τις ελληνικές μυστικές υπηρεσίες".

Μεταξύ αυτών που κατέθεσαν στο γερμανικό Κοινοβούλιο για την INTRAKOM είναι και Dr. Beil (Μπάιλ), πρώην υπουργός Εξωτερικού Εμπορίου της Αν. Γερμανίας την κρίσιμη εποχή διείσδυσης της INTRAKOM στον ΟΤΕ (1981-1989), ο οποίος δήλωσε ότι διοχετεύθηκαν μεγάλα χρηματικά ποσά στο περιβάλλον του Ανδρέα Παπανδρέου". Η κατάθεση του Μπάιλ συνδυάζεται με ένα άκρως απόρρητο σήμα ενός πράκτορα, ονόματι Peter Schumann. Ο εν λόγω Peter Schumann ήταν ο "ελεγκτής" του Σ. Κόκκαλη και το σήμα απευθύνεται προς τον Dr. Wenzel (Βέντσελ) διευθυντή τομέα XVII/8, της Στάζι. Το σήμα εστάλη στις 18 Δεκεμβρίου 1984 και αφορά μεταξύ άλλων, την "οικονομική υποστήριξη του ελληνικού κόμματος ΠΑΣΟΚ για τη βελτίωση των συναλλαγών..."

...Τον Ιούλιο του 1984 ο Ανδρέας Παπανδρέου επισκέφθηκε επίσημα το Ανατολικό Βερολίνο για συνομιλίες με τον Έριχ Χόνεκερ... Λίγους μήνες αργότερα, τον Φεβρουάριο του 1985, επισκέφθηκε το Ανατολικό Βερολίνο και ο Νίκος Καλούδης, μέλος του Πολιτικού Γραφείου και "δεύτερος" στην επαρχία του ΚΚΕ μετά τον Χαροπάκη. Κατά τη διάρκεια των συνομιλιών που είχε με τους "γερμανούς συντρόφους" άκουσε έκπληκτος των Χέρμαν Αξεν, υπεύθυνο για τις διεθνείς σχέσεις στο Πολιτικό Γραφείο του κομμουνιστικού κόμματος της Ανατολικής Γερμανίας να του "υπαγορεύει" απερίφραστα τη "γραμμή" για τις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές στην Ελλάδα:

"Οι προοδευτικές τάσεις στην πολιτική Παπανδρέου στον αγώνα για την περιφρούρηση της ειρήνης δεν έχουν εξαντληθεί. Αυτό αφορά και τη διατήρηση και εμβάθυνση του αστικοδημοκρατικού και αντιφασιστικού χαρακτήρα του καθεστώτος. Ο Παπανδρέου προσπαθεί να περιφρούρησε τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα..." Έτριβαν τα χέρια τους οι ανατολικοί με τον Α. Παπανδρέου. Κατά πόσο όμως ο Καλούδης ήταν "έκ-

πληκτος" με όλα αυτά, θα μας επιτρέψει το Αντί να διατηρήσουμε τις επιφυλάξεις μας...

Τον επόμενο χρόνο ο Α. Παπανδρέου μέσω του ΚΥΣΥΜ επέβαλε την κυριαρχία της INTRAKOM και το στραγγαλισμό της Ελληνικής Βιομηχανίας Ηλεκτρονικών (ΕΛΒΗΛ) που δημιούργησε η κυβέρνηση Καραμανλή το 1977. Έχουμε αναφερθεί αρκετές φορές στο παρελθόν για τον τρόπο με τον οποίο στο έκπληκτη θέμα της δολοφονίας της Ελληνικής βιομηχανίας για να εδραιωθεί η εξάρτηση από την τεχνολογία του πράκτορα Κόκκαλη. Με πρωτοβουλία της πάντα φιλικής προέδρου της Κόκκαλης Β. Παπανδρέου προτάθηκε η INTRAKOM για την προμήθεια των ψηφιακών παροχών του ΟΤΕ. Ο Ανδρέας Παπανδρέου την υποστήριξε με αποφασιστικότητα. Οι Τσοχατζόπουλος, Κουτσόγιωργας και Τσοβόλας εκπρόσωποι τότε του αυτοδυναμικού μπλοκ αντέδρασαν έντονα ενώ οι Παπαντωνίου και Τζουμάκας δεν πήραν θέση. Ο Σημίτης ήταν ο μόνος που υποστήριξε τη δική της και να υπογράψει τελικά τη σύμβαση, ακόμα και όταν η οικονομική της προσφορά ήταν κατά πολύ ακριβότερη. Είχε δικούς της ανθρώπους παντού, που την πληροφορούσαν για τα πάντα".

κέντρων που πρόκειται να κατασκευαστούν... Για το λόγο αυτό είμαστε υποχρεωμένοι να δαπανούμε ποσά, τα οποία διατίθενται για την τροφοδότηση των αξιωματούχων των αρμοδίων υπηρεσιών..."

Μίζες πήγαιναν όχι μόνο στους υψηλά ιστάμενους αλλά και στο κατώτερο διοικητικό προσωπικό. Σε ένα έγγραφο αναφέρονται λεπτομέρειες για τη μεθόδευση με την οποία εξασφαλίστηκε μία από τις πρώτες συμβάσεις με τον ΟΤΕ και το πρόσωπο που αναμείχθηκε δηλώνει επί λέξει: "Μέσω του Κόκκαλη δώσαμε σε δύο αξιωματούχους μίζες, ύψους 7% στον καθένα". Άλλού περιγράφεται με λεπτομέρειες πως κατόρθωντε η ΙΝΤΡΑΚΟΜ να πληροφορείται εγκαίρως τις προσφορές των αντιπάλων τη συγκεκριμένη σε δικαιώματα. Η πρωτεύουσα Γκρόζνι, που κάποτε ήταν σπίτι για εκαντονάδες χιλιάδες ανθρώπων, είναι ουσιαστικά ένας τάφος, που σφραγίστηκε από Ρώσους στρατιώτες.

Αυτά τα στοιχεία του Αντί έπερπεντα συγκλονίσουν την ελληνική κοινωνία και να προκαλέσουν θύελλα αντιδράσεων. Άλλα το οικουμενικό φαιοκόκκινο μέτωπο προστατεύει τον Κόκκαλη σαν τη νέα οικονομική ολιγαρχία πάνω στην οποία θα βασιστεί η ολέθρια πορεία της χώρας μας στη συμμαχία με τη νεοτσαρική Ρωσία.

...Κλίντον

συνέχεια από τη σελ. 8

ται με αυτόν τον πόλεμο, σε αντίθεση με την παρέμβασή της να σώσει ανθρώπους στο Κόσοβο τον περασμένο χρόνο.

"Δε νομίζω ότι οι καταστάσεις είναι παράλληλες", είπε ο Κλίντον κατά τη διάρκεια μιας συνέντευξης στο CNN την προηγούμενη εβδομάδα. Στο Κόσοβο, εξήγησε, ο "Σέρβος αργήγος Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς βασικά εξόντωσε όλο τον πληθυσμό με βάση την εθνική καταβολή. Στην Τσετσενία, αντιρώσικες παραστρατιω

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΥΤΙΝ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Το αποτέλεσμα των πρόσφατων προεδρικών εκλογών στη Ρωσία, που ανέδειξαν πρώτο τον Βλαντιμίρ Πούτιν με 53% και δεύτερο τον Γκ. Ζιουγκάνοφ με 29% ήταν εξαρχής αποφασισμένο. Το ρώσικο στρατιωτικο-βιομηχανικό σύμπλεγμα θέλει για την νέα περίοδο που διανύουμε έναν πηγέτη που θα δείχει τα δόντια του στη Δύση, απλά δεν θα κόψει οποκληρωτικά τους δεσμούς μαζί της. Οι ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές συνεχίζουν την προετοιμασία τους για τον παγκόσμιο πόλεμο και γιαυτό χρειάζονται ακόμη τον εφοπλισμό της Δύσης.

Το Κρεμλίνο χρησιμοποίησε κάθε μέσο που διέθετε για να επιτύχει τη νίκη του καγκεμπίτη Πούτιν. Το βλοσυρό αυτό υποκείμενο με το ανέκφραστο βλέμμα, φαντάζει στα μάτια του μέσου ρώσου πολίτη σαν ο άνθρωπος που με σιδερένια πυγμή θα αποκαταστήσει την αίγλη της χώρας του, θα εντιΘεί στη Δύση, την "αιτία κάθε κακού", ενώ παράλληλα θα εξακολουθήσει τη λειτουργία κάποιων στοιχειώδων δημοκρατικών θεσμών που ακόμα διατηρούνται στη νεοταραϊκή Ρωσία. Θεωρείται, και αυτό επεδίωξε να βγάλει προς τα έξω, σαν ο άνθρωπος που βάζει πάνω από όλα την πατρίδα.

Αλλά για να σιγουρευτεί η νίκη, ο Πούτιν δεν παρέλειψε να τονίζει πως αν εκλεγεί από τον πρώτο γύρο, τα χρήματα που θα εξοι-

κονομηθούν θα μπορούσαν να καλύψουν π.χ. τις καθυστερημένες συντάξεις της Μόσχας. Έτσι, "σχεδόν συνεννοημένοι μια σειρά κυβερνήτες ζητούν για την περιοχή τους το περίσσευμα του προϋπολογισμού και υπόσχονται -με ποια βεβαίωτητα άραγε- εκλογή από τον πρώτο γύρο" (Ελευθεροτυπία, 23-3-00). Σ' αυτές τις εκλογές-παρωδία ψήφισε και ο στρατός, αρχίζοντας την ψηφοφορία περίπου μια βδομάδα πριν, γεγονός που δε χρήζει σχολιασμού. Απλώς παραθέτουμε τη δήλωση του στρατηγού Γκ. Τρόσεφ προς τα ΜΜΕ: "οι στρατιώτες έχουν το δικαίωμα να ψηφίσουν όποιον θέλουν, αλλά το σπουδαιότερο είναι να μην κάνουν λάθος. Νομίζω ότι οι στρατιώτες έκαναν την εκλογή τους" (Ελευθεροτυπία, 18-3-00). Η νοθεία που

σημειώθηκε στην εκλογική "αναμέτρηση" δεν είχε προηγούμενο. Ως τις 2 τη νύχτα ο Πούτιν έπαιρνε λιγότερο από 47% και όλα δείχνανε ότι θα πηγαίναμε σε δεύτερο γύρο (Ελευθεροτυπία, 29-3). Όμως γρήγορα τα ποσοστά μεταβλήθηκαν σημαντικά. Επιπλέον ο πρόεδρος είχε και την κρυφή υποστήριξη του "αντιπάλου" του Ζιουγκάνοφ. Ο τελευταίος είχε δηλώσει στη Νεζαρισμαγια Γκαζέτα (16-3) ότι: "σε αυτές τις εκλογές το μεγάλο κεφάλαιο έχει να διαλέξει ανάμεσα στην KGB και στο ΚΚΣΕ- είναι μια δύσκολη επιλογή" (Ελευθεροτυπία, 17-3).

Οι δυτικοί υπεριαλιστές χαιρέτησαν τη νίκη του νέου προέδρου. Η Μαντλίν Όλμπραϊτ περιέγραψε τον Πούτιν σαν περίπλοκο, αλλά και ρεαλιστή "με τον οποίο μπορούμε και πρέπει να συνεργαστούμε". Ο γ.γ. του NATO Χαβιέ Σολάνα είναι σίγουρος ότι ο ρώσος πρόεδρος "θα χρησιμοποιήσει την εντολή του για να εδραιώσει περαιτέρω τη δημοκρατία και για να πρωθήσει τις οικονομικές μεταρρυθμίσεις". Λες και η εισβολή και εθνοκάθαρση στην Τσετσενία δεν έγινε υπό τις εντολές του! Ή πιο θερμή υποδοχή του αποτελέ-

σματος εκδηλώθηκε από τους κινέζους σοσιαλιμπεριαλιστές, συμμάχους της Ρωσίας. Ο πρόεδρος Ζιανγκ Ζεμίν είπε πως οι δύο χώρες "θα είναι καλοί γείτονες, καλοί επαίροι και καλοί φίλοι για πολλές γενιές", και ότι η συνεργασία τους "θα συμβάλλει στην προώθηση της διαδικασίας οικοδόμησης ενός πολύ-πολικού κόσμου και εγκαθίδρυσης μιας δίκαιης και λογικής νέας διεθνούς τάξης".

Στο μεταξύ, οι χώρες της "ομάδας της Σαγκάνης", δηλ. η Ρωσία, η Κίνα, το Καζακστάν, η Κιργιζία και το Τατζικιστάν, χώρες του ρωσο-κινεζικού επιθετικού άξονα δυνάμωσαν τη στρατιωτική συνεργασία τους. Οι υπουργοί Άμυνας των χωρών αυτών συνεδρίασαν στην Αστάνα του Καζακστάν στις 30/3 κατέληξαν "σε μια στρατιωτική συμφωνία για την καταπλέμηση του αντιδραστικού εξτρεμισμού, των αποσχιστικών κινημάτων και της διεθνούς τρομοκρατίας" ("E", 31/3). Εκδόθηκε κοινό ανακοινωθέν σύμφωνα με το οποίο υποστηρίζεται η Κίνα στο θέμα της Ταϊβάν και εκφράζεται η αντίδραση στα "σχέδια εισόδου της Ταϊβάν σ' ένα περιφερειακό αντιβαλλιστικό σύστημα". Τέλος,

ο εκπρόσωπος του ρώσικου υπουργείου Άμυνας Ιβατσόφ δήλωσε ότι αυτός και οι συνάδελφοί του "θέλουν η ομάδα της Σαγκάνης να μην αποτελεί απλώς ένα βήμα για συζήτηση, αλλά κι έναν περιφερειακό οργανισμό που θα είναι σε θέση να αντιμετωπίζει θέματα ασφαλείας".

Ενδεικτικές, τέλος, για τις επιδιώξεις του Πούτιν είναι οι δηλώσεις του ότι θα ενισχυθούν οι πυρηνικές δυνάμεις της χώρας. "Στόχος μας είναι να κάνουμε το σύμπλεγμα των πυρηνικών μας όπλων πιο ασφαλές και αποτελεσματικό". Έκανε ακόμη δηλώσεις για την πώληση πυρηνικής τεχνολογίας στο εξωτερικό. "Θα προστατεύσουμε τα συμφέροντα της Ρωσίας στις παγκόσμιες αγορές και δεν θα επιτρέψουμε σε κανένα να εκδιώξει τη Ρωσία από τις αγορές αυτές υπό την κάλυψη ψευδεπίγραφων αξιών". Μετά απ' όλ' αυτά ο Πούτιν κάλεσε τη Δούμα να υπογράψει τη συνθήκη STAPT II για τον περιορισμό των στρατηγικών όπλων για να καθησυχάσει τους δυτικούς, που έχουν αποδείξει πολλές φορές ότι εύκολα τις πιπάνες στα δολώματα που τους ρίχνει η Ρωσία.

Η πολιτική Κλίντον δυναμώνει το ρώσικο τέρας

Η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ έχει γράψει σε άρθρα της για το βρώμικο ρόλο του Κλίντον και τη φιλορώσικη πολιτική του. Τώρα εφημερίδες από τις πιο έγκυρες του δυτικού Τύπου έρχονται να επιβεβαιώσουν αυτή τη θέση.

Στα άρθρα της εφημερίδας Washington Post αποσπάσματα από τα οποία δημοσιεύουμε παρακάτω, διαφαίνεται ότι ένα μέρος του αμερικανικού πολιτικού κατεστημένου που εκφράζει αυτή η εφημερίδα έχει πια καταλάβει το ρόλο του Κλίντον σε σχέση με την πολιτική του απέναντι στη Ρωσία και ανησυχεί. Τοποθετείται ξεκάθαρα η θέση του Κλίντον για το ότι η Τσετσενία είναι κάτι διαφορετικό από το Κόσοβο και γι' αυτό δεν πάρειν ανάλογα μέτρα η Αμερική και το ΝΑΤΟ. Οι αρθρογράφοι ξεσκεπάζουν με δυνατά επιχειρήματα την αναληγησία της πολιτικής Κλίντον απέναντι στη γενοκτονία των Τσετσένων και επισημαίνουν ότι ο Κλίντον υποστηρίζει τον καγκεμπίτη Πούτιν. Τα άρθρα αυτά γράφτηκαν πριν γίνουν οι ρώσικες εκλογές για τις οποίες δημοσιεύουμε σχετικό άρθρο σ' αυτό το φύλλο. Δείχνουν ανάγλυφα πως η νίκη του Πούτιν προετοιμάστηκε με τη βοήθεια του Κλίντον.

Η πολιτική Κλίντον προώθησε κατά πολύ τις θέσεις της Ρωσίας στον παγκόσμιο χώρο. Η άνοδος του καγκεμπίτη Πούτιν στην εξουσία σημαίνει ότι η ρώσικη πολιτική κρήτη προχωράει. Το φιλοδυτικό προφίλ της περιόδου Γκορμπατσόφ στην πρώτη του περίοδο θα ήταν από μόνο του αρκετά κακό, αλλά ο Κλίντον δεν σταμάτησε εκεί. "Ο Πούτιν είναι ικανός να γίνει ένας πολύ δυνατός, ικανός να επιπρέψει, και ευθύς, έντιμος αρχηγός" συνέχισε να διακηρύξει... Ο Πούτιν ίσως τα καταφέρνει περίφημα στο να είναι "πολύ ευφυής" και στο να "μπορεί να κινεί πολύ καλά καταστάσεις" όπως ο Κλίντον είπε στη συνέχεια ξεχειλίζοντας από θαυμασμό, αλλά σίγουρα δεν είναι "ευθύς και έντιμος". Λέει ένα πράγμα στα ακροατήρια της Δύσης ενώ μεταβιβάζει ένα διαφορετικό μήνυμα στους Ρώσους. Καθώς έχει εκπαιδεύτει για δουλειά της KGB, κρύβει πολύ περισσότερα απ' όσα φανερώνει. Στη σύντομη θητεία του σαν πρωθυπουργός και ενεργός πρόεδρος, έχει πει πάρα πολλά αναληθή για τον πόλεμο της Ρωσίας στην Τσετσενία.

...Ο Πούτιν είναι ένας υποψήφιος μεταξύ πολλών που θα αγωνιστεί για μια πεντάχρονη θητεία του επόμενο μήνα. Οι άλλοι είναι άνθρωποι δύον των αποχρώσεων

από τον πιο αποδεδειγμένο ανανεωτή ως τον πιο ορκισμένο κομμουνιστή. Ο Πούτιν είναι το καθαρό φαβορί. Επομένως αυτός είναι ακόμα ένας λόγος να αποφύγει ο Λευκός Οίκος να πάρει μέρος με πρώτες κορώνες. Πόσο δύσκολο θα ήταν να πει: Θαυμάζουμε την πιστή δημοκρατική πορεία της Ρωσίας. Ελπίζουμε ότι οι εκλογές θα είναι τίμιες, ανυπομονούμε να συνεργαστούμε με τον νικητή;

Άλλοτε ο Πούτιν στην πραγματικότητα απέχει πολύ από τον καθαρούς σταδιοδιό του καθαρού και έμπιστου δημοκράτη.

«Στα πρόσφατα εγκαταλειμμένα χαλάσματα του Γκρόζνι, ένας γκρίζος γέρος αντρας τεντώνει μια σφεντόνα και πετάει μια πέτρα σ' ένα κοντινό γυμνό δέντρο. Κυνηγάει για φαγητό, αλλά μάταια λέει γιατί "τα περισσότερα περιστέρια και σπουργίτια έφυγαν". Ο αντρας αυτός εμφανίζεται σε ένα ντοκυματέρ γύρω από τον πόλεμο της Τσετσενίας που ονομάζεται "Η σκοτεινή πλευρά του κόσμου". Οι σκληρές σκηνές πολιτών που υποφέρουν στο φίλμ διαψεύδουν τις φαιδρές εξηγήσεις του Προέδρου Κλίντον για την αδιαφορία της Αμερικής που σχετίζε-

